

Դանիելի Գիրքը - Թիվ երեսունուր

Գոհարների բացահայտումը. Վիլյամ Միլլերի մարգարեական երազը և ճշմարտության վերականգնումը

Jeff Pippenger

2024-01-02

Միլլերի երազում մի անտեսանելի ձեռք նրան ուղարկեց մի տուփ: Իր երազում նրան տրվեց հասկանալ տուփի չափերը՝ «վեց քառակուսի» և «տասը դյույմ»: Տասը բազմապատկած վեցի քառակուսիով հավասար է երեք հարյուր վաթսուհին, ինչը ներկայացնում է մարգարեական տարվա օրերը: Միլլերին տրվեց մի տուփ, որը պարունակում էր այն պատգամը, որ նա պետք է հռչակեր, և այն պատգամը, որ նա պետք է հռչակեր, հիմնված էր այն սկզբունքի վրա, ըստ որի Աստվածաշնչի մարգարեության մեջ մեկ օրը ներկայացնում է մեկ տարի: Այդ տուփը Աստվածաշունչն էր, և Միլլերի համար Աստվածաշունչը պետք է դիտվեր Աստվածաշնչյան մարգարեության «օր՝ տարվա դիմաց» սկզբունքի չափման մեջ:

«Աստծո Խոսքի հետ կապված կա մի բանալի, որ բացում է թանկագին գանձատուփը՝ մեր բավարարվածության և հրճվանքի համար: Ես շնորհակալություն եմ գգում լույսի յուրաքանչյուր շողի համար: Ապագայում այն փորձառությունները, որոնք այժմ մեզ համար չափազանց խորհրդավոր են, կբացատրվեն: Որոշ փորձառություններ գուցե երբեք ամբողջությամբ չհասկանանք, մինչև այս մահկանացուն չհագնի անմահություն»: Manuscript Releases, հատոր 17, 261.

Միլլերի երազում դաճադին ամրացված մի «բանալին» կար, որը ներկայացնում էր այն մեթոդաբանությունը, որի կիրառմանը Միլլերը առաջնորդվեց:

«Նրանք, ովքեր ներգրավված են երրորդ հրեշտակի պատգամը հռչակելու գործում, քննում են Սուրբ Գրքերը այն նույն սկզբունքով, որ որդեգրել էր Հայր Միլլերը: «Մարգարեությունների Տեսություններ և Մարգարեական Ժամանակագրություն» վերնագրված փոքրիկ գրքում Հայր Միլլերը տալիս է Աստվածաշնչի ուսումնասիրության և մեկնության համար հետևյալ պարզ, սակայն խելամիտ և կարևոր կանոնները.—»

«[Մեկից մինչև հինգ կանոնները մեջբերված են:]»

«Վերոնշյալը այս կանոնների մի մասն է, և Աստվածաշնչի մեր ուսումնասիրության մեջ մենք բոլորս լավ կանենք՝ ուշադրություն դարձնելով ներկայացված սկզբունքներին»: Review and Herald, November 25, 1884.

Երբ Միլլերը բացեց սնդուկը, նա գտավ «ամեն տեսակ և չափի գոհարներ, ադամանդներ, թանկարժեք քարեր, և ամեն չափի ու արժեքի ոսկյա և արծաթյա դրամներ, գեղեցիկ կերպով դասավորված իրենց առանձին տեղերում՝ սնդուկի մեջ. և այսպես դասավորված՝ դրանք արտացոլում էին մի լույս և փառք, որին հավասարը

միայն արևն էր»: Միլլերը հայտնաբերեց այն ճշմարտությունների գոհարները, որոնք կազմում են ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները: Նրա գտած ճշմարտությունները «դասավորված» էին կատարյալ կարգով և արտացոլում էին արևի լույսը:

Այնուհետև Միլլերը ճշմարտությունները դրեց «կենտրոնական սեղանի վրա» և բոլորին կոչ արեց՝ «եկե՛ք և տեսե՛ք»: «Եկե՛ք և տեսե՛ք»-ը Հայտնության գրքում կնիքների բացմանն առնչվող մի խորհրդանիշ է, և Միլլերը ներկայացնում է այն իմաստուններին, որոնք հասկանում են Դանիելի այն պատգամը, որ 1798 թվականին կնքազերծվեց: Այն ճշմարտությունները, որ Միլլերը դրեց սեղանի վրա, Դանիելի գրքից կնքազերծված ճշմարտություններն էին, որոնք կնքազերծվել էին Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից, և կոչված էին փորձելու այն սերնդին, որ կենդանի էր, երբ դրանք կնքազերծվեցին: Այդ պատճառով Հայտնության առաջին չորս կնիքների հետ առնչվող չորս գազանները և Միլլերը այդ սերնդին աղաղակեցին՝ «եկե՛ք և տեսե՛ք»:

Եվ տեսայ, երբ Գառը բացեց կնիքներից մեկը, և լսեցի, ասես որոտի ձայն, չորս կենդանիներից մեկին՝ որ ասում էր. «Եկ և տես»: Եվ տեսայ, և ահա մի սպիտակ ձի. և նրա վրա նստածը աղեղ ուներ, և նրան պսակ տրվեց. և նա դուրս եկավ՝ հաղթելով և որպեսզի հաղթի: Եվ երբ բացեց երկրորդ կնիքը, լսեցի երկրորդ կենդանուն՝ որ ասում էր. «Եկ և տես»: Եվ դուրս եկավ մի ուրիշ ձի, որ կարմիր էր. և նրա վրա նստածին իշխանություն տրվեց՝ երկրի վրայից խաղաղությունը վերցնելու, և որպեսզի մարդիկ միմյանց սպանեն. և նրան մի մեծ սուր տրվեց: Եվ երբ բացեց երրորդ կնիքը, լսեցի երրորդ կենդանուն՝ որ ասում էր. «Եկ և տես»: Եվ նայեցի, և ահա մի սև ձի. և նրա վրա նստածը իր ձեռքում կշեռք ուներ: Եվ լսեցի մի ձայն չորս կենդանիների մեջտեղից, որ ասում էր. «Մի չափ ցորենը՝ մի դինարի դիմաց, և երեք չափ գարին՝ մի դինարի դիմաց. և յուզին ու գինուն վնաս չտաս»: Եվ երբ բացեց չորրորդ կնիքը, լսեցի չորրորդ կենդանու ձայնը, որ ասում էր. «Եկ և տես»: Եվ նայեցի, և ահա մի գունատ ձի. և նրա վրա նստածի անունը Մահ էր, և Դժոխքը հետևում էր նրան: Եվ նրանց իշխանություն տրվեց երկրի չորրորդ մասի վրա՝ սպանելու սրով, սովով, մահով և երկրի գազաններով: Հայտնություն 6:1-8.

Հայտնության գրքում յոթ կնիքներով կնքված գիրքը բացեց Քրիստոսը, որ ներկայացված էր որպես Հուդայի ցեղի Առյուծը, և Հուդայի ցեղի Առյուծն էր, որ բացեց այն գոհարները, որոնք Միլլերը դրել էր սեղանի վրա, ապա հռչակեց բոլորին՝ «եկե՛ք և տեսե՛ք»:

Նրա հայտնաբերած ճշմարտությունները պատկերավոր կերպով ներկայացված էին 1843 թվականի առաջինահայրական գծապատկերում, որի մասին Քույր Ուայթն ասաց, թե այն առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և այդ նույն անտեսանելի ձեռքն էր, որ Միլլերին բերել էր գոհարներով լի արկղիկը: 1842 թվականին պատրաստված երեք հարյուր գծապատկերները Հաբակուկի այն պատվերի կատարումն էին՝ գրել տեսիլքը և այն պարզ դարձնել տախտակների վրա: Միլլերի սենյակի կենտրոնում գտնվող սեղանը խորհրդանշում էր այն երեք հարյուր գծապատկերները (տախտակները), որ միլլերիական պատգամաբերները 1842 և 1843 թվականներին տարան աշխարհին: Այդ

գծապատկերը, 1850 թվականի առաջինահայրական գծապատկերի հետ միասին, Հաբակուկի երկրորդ գլխի «տախտակներն» էին:

«Երկրորդ Գալստյան» դասախոսների և պարբերականների միացյալ վկայությունն էր, երբ նրանք կանգնած էին «սկզբնական հավատի» վրա, որ ադյուսակի հրատարակումը Ամբակում 2:2, 3-ի կատարվածությունն էր: Եթե ադյուսակը մարգարեության առարկա էր (իսկ նրանք, ովքեր դա ժխտում են, թողնում են սկզբնական հավատը), ապա հետևում է, որ Ք.ա. 457 թվականն էր այն տարին, որից պետք էր թվագրել 2300 օրերը: Անհրաժեշտ էր, որ 1843 թվականը լինի առաջին հրապարակված ժամանակը, որպեսզի «տեսիլքը» «ուշանար», կամ որպեսզի լիներ ուշանալու մի ժամանակ, որի ընթացքում կույսերի խումբը պետք է ննջեր և քներ ժամանակի մեծ հարցի վերաբերյալ, անմիջապես նախքան այն, երբ նրանք պետք է արթնացվեին Կեսգիշերյան Աղաղակով»: James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume 1, Number 2.

Ժողովուրդը, որ սկսեց արձագանքել այն լուրին (գոհարներին), որը այնուհետև ներկայացված էր Ամբակումի տախտակի վրա, սկզբում սակավաթիվ էր, բայց օր տարի սկզբունքի հաստատմամբ՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, ժողովուրդը «աճեց՝ դառնալով բազմություն»:

«Ճիշտ այն ժամանակ, որ նշանակված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների պաշտպանությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության տակ: Դեպքը ճշգրտորեն կատարեց կանխասացությունը: Երբ այդ հայտնի դարձավ, բազմություններ համոզվեցին Միլլերի և նրա գործակիցների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների ճշտության մեջ, և ադվենտական շարժմանը մի հրաշալի թափ տրվեց: Կրթված և բարձր դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին թե՛ նրա տեսակետները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն ընդարձակվեց»: The Great Controversy, 334, 335.

Այնուհետև բազմությունը սկսեց նեղել գոհարները: Այդ պահին Միլլերը պատրաստվում է նույնացնել գոհարների ցրումը: «Յրել» բառը Ղևտացոց քսանվեցի «յոթ ժամանակների» հիմնական խորհրդանիշներից մեկն է, և Միլլերն իր երազի ներկայացման մեջ «ցրել» բառի որևէ տարբերակ գործածում է տասը անգամ: «Տասը»-ն փորձության խորհրդանիշն է և մատնանշում է Միլլերի «ցրված» գոհարների խորհրդանշական նշանակության ճիշտ ըմբռնումը՝ որպես մարգարեական փորձություն նրանց համար, որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են:

«Յոթ ժամանակների» գոհարի մերժումը առաջին գոհարն էր, որ մի կողմ դրվեց Լատդիկիական ադվենտիզմի կողմից, երբ նրանք ձախողեցին Մովսեսի «ցրման» փորձությունը, որը ներկայացվել էր Եղիայի (Միլլերի) միջոցով, 1863 թվականին: Այդ պահից սկսած՝ գոհարները պիտի ավելի ու ավելի ցրվեին, կեղծիքների հետ խառնվեին և ի վերջո ամբողջովին ծածկվեին: Թանկագին գոհարների ծածկվելը վերջապես պիտի հասներ այն կետին, երբ գոհատուփը (Աստվածաշունչը) պիտի կործանվեր:

Միլլերի երազում ակնհայտ տարբերություն կա այն առաջին «յոթ անգամների» միջև, երբ Միլլերն օգտագործում է «ցրել» բառը, և վերջին երեք անգամների, երբ նա գործածում է այդ բառը: Այն բանից հետո, երբ նա «յոթ անգամ» հիշատակում է «ցրել»-ը, նա «ամբողջովին հուսահատվեց և վհատվեց, նստեց և լաց եղավ»:

Մինչև Քրիստոսը, որ Հայտնության գրքում ներկայացված է որպես Հուդայի ցեղի Առյուծը, սկսեք իր գործը՝ յոթ կնիքներով կնքված գիրքը բացելու, Հովհաննեսը լաց եղավ: Հովհաննեսն ու Միլլերը երկուսն էլ լաց եղան, երբ հասկացան, որ գանձանակը (Աստծո Խոսքը) թաղված էր կեղծ զարդերով:

Եվ ես տեսա գահի վրա նստողի աջ ձեռքում մի գիրք՝ ներսից և դրսից գրված, յոթ կնիքով կնքված: Եվ տեսա մի հզոր հրեշտակ, որ բարձր ձայնով հռչակում էր. «Ո՛վ է արժանի բացելու գիրքը և արձակելու նրա կնիքները»: Եվ ոչ ոք ո՛չ երկնքում, ո՛չ երկրի վրա, և ո՛չ էլ երկրի տակ, չկարողացավ բացել գիրքը և ոչ էլ նայել նրան: Եվ ես շատ լաց եղա, որովհետև ոչ ոք չգտնվեց արժանի բացելու և կարդալու գիրքը, և ոչ էլ նայելու նրան: Եվ ծերերից մեկը ինձ ասաց. «Մի՛ լար. ահա Հուդայի ցեղից Առյուծը, Դավթի Արմատը, հաղթեց, որպեսզի բացի գիրքը և արձակի նրա յոթ կնիքները»: Հայտնություն 5:1-5:

Երբ Միլլերի հայտնաբերած և աշխարհին ներկայացրած գոհարների աճող մերժումը հասավ այն կետին, որ Աստվածաշունչը (արկղը) կործանվեց, այն ժամանակ Միլլերը լաց եղավ:

«Այն ժամանակ ես տեսա, որ իսկական գոհարների և դրամների մեջ նրանք ցրել էին անհամար քանակությամբ կեղծ գոհարներ և կեղծ դրամներ: Ես խորապես զայրացա նրանց այդ ստոր վարքի և ապերախտության վրա և դրա համար հանդիմանեցի ու պարսավեցի նրանց. բայց որքան ավելի հանդիմանում էի, այնքան ավելի էին նրանք իսկականների մեջ ցրում կեղծ գոհարներն ու կեղծ դրամները:»

«Այնժամ ես իմ մարմնավոր հոգու մեջ խիստ վրդովվեցի և սկսեցի մարմնավոր ուժ գործադրել՝ նրանց սենյակից դուրս մղելու համար. բայց մինչ ես մեկին դուրս էի հրում, ևս երեքը ներս էին մտնում և ներս էին բերում կեղտ, տաշեղներ, ավազ և ամեն տեսակ աղբ, մինչև որ ծածկեցին բոլոր իսկական գոհարները, ադամանդներն ու դրամները, և դրանք բոլորովին աչքից ծածկվեցին: Նրանք նաև պատառ-պատառ արին իմ գանձարկղիկը և նրա կտորները ցրեցին աղբի մեջ: Ինձ թվում էր, թե ոչ ոք չէր ուշադրություն դարձնում իմ վշտին կամ իմ բարկությանը: Ես լիովին հուսահատվեցի ու սրտաբեկ եղա, նստեցի և լաց եղա»:

Այս պահին նրա երազում «ցրել» բառը գործածվել է «յոթ անգամ»: Վերջին երեք գործածությունները տարբեր են առաջին յոթից՝ այդպիսով մարգարեական դրոշմ դնելով յոթ ցրումների վրա՝ որպես Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշ: Միլլերի երկրորդ երազը, ինչպես նաև Նաբուգոդոնոսորի երկրորդ երազը, խորհրդանշաբար նույնականացնում է «յոթ ժամանակները»:

Ինչպես Հայտնության հինգերորդ գլխում Հովհաննեսի պարագայում, երբ Միլլերը լաց եղավ, հողը խոզանակով մաքրող մարդը (Հուդայի ցեղից Առյուծը) ապա «դուռ բացեց» և

մտավ սենյակ: Այն տեսողական պատկերը, որտեղ Հայրը բռնած էր այն գիրքը, որ կնքված էր յոթ կնիքներով, որը ոչ ոք չէր կարող բացել, և որը Հովհաննեսին լաց էր պատճառել, սկսվեց չորրորդ գլխի առաջին համարում:

Սրանից հետո նայեցի, և ահա՝ երկնքում մի դուռ բացված էր. և առաջին ձայնը, որ լսեցի, փողի պես էր, որ խոսում էր ինձ հետ՝ ասելով. «Ել այստեղ, և քեզ ցույց կտամ այն բաները, որ պիտի լինեն սրանից հետո»: Հայտնություն 4:1.

Միլլերը արտասովեց և տեսավ, որ մի դուռ բացվեց: «Մինչ ես այսպես լալիս ու սգում էի իմ մեծ կորստի և պատասխանատվության համար, հիշեցի Աստծուն և ջերմեռանդությամբ աղոթեցի, որ Նա ինձ օգնություն ուղարկի: Անմիջապես դուռը բացվեց, և մի մարդ մտավ սենյակ, մինչ մարդիկ բոլորը դուրս եկան այնտեղից. և նա, իր ձեռքում ունենալով փոշու խոզանակ, բացեց պատուհանները և սկսեց սենյակից մաքրել փոշին ու աղբը»: Հուդայի ցեղի Առյուծը և փոշու խոզանակ ունեցող մարդը եկան դռան բացվելու պահին, երբ Հովհաննեսն ու Միլլերը լալիս էին: Դռան բացվելը դիսպանսացիոն փոփոխության խորհրդանիշ է:

Միլլերի հետ նա արտասովեց, և մի դուռ բացվեց, սակայն նա նաև աղոթեց: «Ես լիովին հուսալքվեցի և սրտաբեկ եղա, նստեցի ու լաց եղա: Մինչ այդպես լալիս ու սգում էի իմ մեծ կորստի և պատասխանատվության համար, հիշեցի Աստծուն և ջերմեռանդորեն աղոթեցի, որ Նա ինձ օգնություն ուղարկի: Անմիջապես դուռը բացվեց, և մի մարդ մտավ սենյակ, այն ժամանակ բոլորը դուրս եկան այնտեղից. և նա, ձեռքին մի փոշեմաքրիչ ունենալով, բացեց պատուհանները և սկսեց սենյակից մաքրել փոշին ու աղբը»:

Այն աղոթքը, որը վերջին օրերի պատմության մեջ նշանաբար է, այն աղոթքն է, որ նշանավորվել է Դանիելով և երկրորդ գլխի երեք արժանավորներով, ինչպես նաև Դանիելով՝ իններորդ գլխում: Դա Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» աղոթքն է, որ Հայտնություն տասնմեկի երկու վկաները պիտի աղոթեն, երբ գիտակցեն, որ իրենք ցրված էին եղել: Երկու վկաները պիտի կրկնեն այն, ինչ Դանիելն արեց իններորդ գլխում, երբ ճանաչեց, որ ինքը «ցրված» էր՝ Մովսեսի անեծքի կատարման հետևանքով: Երկու վկաները պիտի կրկնեն այն, ինչ Միլլերը պատկերեց իր երազում, երբ հասավ այն կետին, որտեղ իր գոհարները «յոթ անգամ» ցրվել էին:

Երբ այդ աղոթքը նշանակվում է, մի դուռ է բացվում, կեղտը խոզանակող մարդը գալիս է, և սենյակը դատարկ է լինում: Չար ամբոխը հեռացել էր, և մի նոր տնտեսություն էր հասել: Ապա Հուդայի ցեղից Առյուծը, որի բաժին էր ձեռքում է, «բացեց պատուհանները և սկսեց սենյակից դուրս խոզանակել կեղտն ու աղբը», և երբ «նա խոզանակում էր կեղտն ու աղբը, կեղծ գոհարներն ու կեղծ դրամը բոլորը վեր բարձրացան և պատուհանից դուրս եկան ամպի պես, և քամին նրանց քշեց տարավ»:

Բաց պատուհանները ևս մի բաժանում են նշանավորում, որովհետև ինչպես աղբը պատուհանից դուրս է հանվում, այնպես էլ նրանք, ովքեր կատարել են Մաղաքիայում գտնվող այն պատվերը, որն ուղղված է վերջին օրերի «քահանաներին», որ՝ «Ամբողջ տասանորդները բերեք շտեմարան, որպեսզի իմ տանը կերակուր լինի, և այժմ

այսպիսով փորձեցե՛ք ինձ, ասում է Ջորաջ Տէրը, թե արդյոք ձեզ համար երկնքի պատուհանները չեն բացելու և օրհնություն չեն թափելու ձեզ վրա, մինչև որ ընդունելու տեղ չմնա»: Բաց դուռը և բաց պատուհանները ներկայացնում են տնտեսության փոփոխություն, որ կատարվում է այն ժամանակ, երբ ամբարիշտ քահանաները հեռացվում են, և արդար քահանաները օրհնվում են:

Երբ կեղտը ավելի մարդը սկսում է մաքրել իր հատակը, Միլլերը մի պահ փակում է իր աչքերը: «Խառնաշփոթի մեջ ես մի պահ փակեցի իմ աչքերը. երբ բացեցի դրանք, ամբողջ աղբը վերացած էր: Թանկարժեք գոհարները, ադամանդները, ոսկե և արծաթե դրամները առատորեն ցրված էին ամբողջ սենյակով մեկ»: Այդ ժամանակ թանկարժեքն ու անարգը լիովին գատված էին:

Այնուհետև ավելի մեծ սնդուկը դրվեց սեղանի վրա, և ցրված գոհարները նետվեցին դրա մեջ: «Ապա նա սեղանի վրա դրեց մի սնդուկ՝ շատ ավելի մեծ և ավելի գեղեցիկ, քան առաջինը, և բուռ-բուռ հավաքեց գոհարները, ադամանդներն ու մետաղադրամները և նետեց սնդուկի մեջ, մինչև որ ոչ մեկը չմնաց, թեև ադամանդներից ոմանք ասեղի ծայրից ավելի մեծ չէին»: Այնուհետև Միլլերի հիմնարար ճշմարտությունները միավորվեցին ոչ միայն Աստվածաշնչի, այլև Մարգարեության Հոգու հետ, և այդ ճշմարտությունները դարձան ավելի գեղեցիկ և ավելի պայծառ, քան սկզբում էին:

Երբ մենք Ուլայի գետի տեսիլքը գնահատում ենք 1798 թվականին բացված պատգամի շրջանակներում, պետք է հասկանալ, որ այդ ճշմարտություններից մի քանիսը սահմանափակված էին Միլլերին տրված շրջանակով: Պետք է նաև ակնկալել, որ ուստի այդ ճշմարտություններից մի քանիսը կլինեն ավելի լայն ու ավելի գեղեցիկ, թեև նրանցից ոմանք կարող են փոքր կամ աննշան թվալ:

Երբ ճշմարտությունները վերականգնվում են, դրանք դրվում են ավելի մեծ տուփի մեջ, ապա կրկին հնչում է «արի՛ և տե՛ս» կոչը՝ ոչ թե Միլլերի, այլ Քրիստոսի կողմից (ով կեղտը խոզանակող մարդն է, ով Հուդայի ցեղի Առյուծն է): Սա ցույց է տալիս, որ հենց նոր տեղի է ունեցել ապակնքում, իսկ վերջնական ապակնքումը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, որ տեղի է ունենում անմիջապես նախքան փորձաշրջանի փակվելը, կամ, ինչպես Քույր Ուայթն է բնորոշում, երբ կեղտը խոզանակող մարդը մուտք է գործել:

«Ես նայեցի արկղի մեջ, բայց իմ աչքերը շլացան այդ տեսարանից: Դրանք փայլում էին իրենց նախկին փառքից տասնապատիկ ավելի: Ես կարծեցի, թե ավազի մեջ մաքրվել էին այն ամբարիշտ մարդկանց ոտքերի տակ, որոնք ցրել էին դրանք և կոխոտել փոշու մեջ: Դրանք արկղի մեջ դասավորված էին գեղեցիկ կարգով, յուրաքանչյուրը՝ իր տեղում, առանց որևէ տեսանելի հետքի այն մարդու գործադրած ջանքի, որը դրանք այնտեղ էր նետել: Ես բերկրանքից բացականչեցի, և այդ բացականչությունն արթնացրեց ինձ»: Վաղ գրություններ, 83:

Ուշացման ժամանակը և առաջին հիասթափությունը հասան 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, և 2023 թվականի հուլիսից ի վեր Հուդայի ցեղի Առյուծը քանդում է Հիսուս

Քրիստոսի Հայտնության պատգամի կնիքները: Այդ ապակնքումը ներառում է նաև Դանիելի գիրքը, և Միլլերի երազի մեր քննությունը մենք կավարտենք հաջորդ հոդվածում:

«Փոշու խոզանակով մարդ»-ի գործը իրականացվում է «Իմաստուն քահանաների» հետ համագործակցությամբ, և այդ «քահանաների» գործը, որոնք Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաներն են, և որոնք Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի հարություն առած չոր ոսկորներն են, ներկայացված է նաև Աստծո Խոսքի այլ գծերով: Մենք այդ գծերից մի քանիսը կօգտագործենք որպես երկրորդ վկաներ այն բանի համար, ինչ նույնականացրել ենք Ուիլյամ Միլլերի երկրորդ երազի վերաբերյալ:

«Սուրբ Գրությունները տրված են մեր օգտի համար, որպեսզի մենք խրատ ունենանք արդարության մեջ: Լույսի թանկագին շողերը մթազնվել են մոլորության ամպերով, սակայն Քրիստոսը պատրաստ է ցրել մոլորության և սնոտիապաշտության մշուշները և մեզ հայտնել Հոր փառքի պայծառությունը, որպեսզի մենք ասենք, ինչպես ասացին աշակերտները. «Մի՞թե մեր սիրտը չէր բորբոքվում մեր մեջ, երբ Նա ճանապարհին խոսում էր մեզ հետ»»: Publishing Ministry, 68.